

Deel af det hele fjerde Jernbaneanlæg, men som en selvstændig Eenhed — saa deri ligger en Tilfjendegivelse af, at man vil fortsætte, hvad man har begyndt, og det fordi Andet vilde være affindigt, vilde være at have gjort Noget, som var kastet hen til ingen Nytte, mens endog blot Forsinkelsen af Arbeidet vilde blandt andre Ulemper medføre et meget betydeligt Rentetab. Skjøndt Finantsloven altsaa kun gjælder for eet Aar, saa er der dog altsaa, jeg vil ikke kalde det en moralsk Forpligtelse, men en forstandsmæssig afgjørende Grund tilstede til i det næste Aar at bevilge det Fornødne til Fortsættelsen, indtil det Arbeide er færdigt. Det er altsaa slet ikke om disse to Spørgsmaal, at der har været eller har kunnet være Tvivl. Derimod har Tvivlen, idetmindste for mig og mange Andre, dreiet sig om det Spørgsmaal, om det foreliggende Lovforslags Vedtagelse og paafølgende Stadfæstelse vil berettigge Indenrigsministeren til med Tre diemand at afslutte for Staten bindende Contract om at udføre Arbeidet i Dverrensniemelse med det her Vedtagne. Det er ikke paa nogen Maade min Hensigt at ville bringe nogen Strid eller noget Skin af Strid tilstede imellem de to Ministre; det er mig kun om at gjøre, at Sagen opfattes klart. Jeg skal altsaa ikke her urgere, hvad der efter de trykte Motiver til Lovforslaget og efter andre Udtalelser af den ærede Indenrigsminister kunde være Anledning til at fremhæve, men kun i Anledning af hans sidste Foredrag bemærke, at den Omstændighed, at der i hans oprindelige Forslag ikke stod nævnt noget Tal, dog ikke i og for sig kunde afgive nogen afgjørende Betyggelse mod den Tvivl, der muligviis kunde opstaae derved, at der nu staaer Tal, og at der nu i § 2 staaer Ordet „bemhndiges“ osv. — Jeg anseer det imidlertid nu for givet og hævet over enhver Tvivl, at den foreslaede Lov alene ikke vil berettigge Indenrigsministeren til at gjøre Andet end det, hvortil han ogsaa uden den var berettiget, men hvortil det ganske vist kan være ønskeligt at have en

Lovs hyberligere Afkomst, nemlig til at indtræde i Underhandlinger og afslutte eventuelle Contracter, men saaledes at disse hverken moralsk eller juridisk kunne blive bindende for Staten, medmindre de Summer, som ifølge dem skulle anvendes, optages og bevilges paa Finantsloven, saaledes at altsaa den senere Optagelse af dem paa Finantsloven betyder noget Andet og Mere end det, som jeg før for Northeds Skyld kaldte en Udgiftsordre. Jeg veed naturligviis godt, at Ordre til Finantskassereren eller Amtsforvalterne om at gjøre Udtællinger udgaae fra Finantsministeren, men jeg paa staaer, at der er en aldeles væsentlig Forskel paa en Bevilling, der f. Ex. gaaer ud paa at tillade at betale Renter af Statsgjælden, hvortil man altsaa er juridisk forpligtet, og en Bevilling, hvis Givelse eller Nægtelse afgjør, om en vis Ting skal skee eller ikke. Saalænge der altsaa ikke til de heromhandlede Arbeider har været optaget nogen Bevilling paa Finantsloven, saalænge kan der — det er Mening — ikke af Regjeringen paa Statens Vegne afsluttes nogen Dverrenskomst, der enten juridisk eller moralsk forbinder Staten. Den Betragtning, at den her foreslaede Lov ikke er noget Forslag til en Bevillingslov, har saaledes noget Ubvorligt at sige. Jeg skal i Henhold til det Anførte erklære mig tilfreds med Finantsministerens Udtalelse; de Betæneligheder, som fra Finantsjernes Standpunkt og i Betragtning af de nuværende Forhold have paatrængt sig mig og mange Andre, ville deri kunne finde en Beroligelse.

Frieger: Jeg skal strax komme tilbage til dette sidste almindeligere Spørgsmaal, men maa dog blot tillade mig først at udtale endnu et Par Ord om mit Hovedændringsforslag. Jeg maa være enig med den ærede Indenrigsminister i, i det Hele at fastholde Talgrænsen, jeg troer, at det ærede kongevalgte Medlem (S. E. Jacobsen), der har stillet det Forslag at udelade de Ord: „og for dem under Litra c. anførte indtil 2,200,000 Rd.“ ikke tillægger disse Tal en